

Angela MARSONS

PAVOGOTOS

PRIŠ 25 METUS JIS PASIĖMĖ MERGAITĖ, ŠIANDIEN PASIĖMĖ DAR VIENĄ.

PROLOGAS

Durys atsidaro, ir aš žiūriu į jas. Kodėl durys atsidaro po šitiek laiko?

Pasičiumpu rudą meškutį ir prisispaudžiu prie krūtinės. Ar kas nors ateina? Ar ateina manęs? Kur dabar mane nuves? Aš nežinau, ką jaučiu.

Taip ilgai laukiau, kada tos durys atsidarys, o dabar mano skrandis susitraukia, kaip tada, kai turėjau atlikti sudėties testą, kuriam nebuvau pasiruošusi.

— O ne... o ne... o ne... — šnabždu traukdamasi atgal.

Aš nesuprantu.

Rudos meškučio ausys man prie burnos. Pasiduodu pagundai ir apžioju jas. Bet tučtuojau vėl išspjaunu. Tik mažos mergaitės kramto žaislus.

Ištiesiu ranką į plaukų šepetį ant tualetinio staliuko. Jos guli šalia mažos stiklinės papuošalų dėžutės, kurioje beveik visas mano turtas: blizganti apyrankė ir sidabrinė grandinė. Jos naujos, ir man labai patinka jas išsitraukti, pačiupinėti ir vėl padėti į vietą.

Už papuošalų dėžutės guli dienoraštis su mano mėgstamiausios Barbės paveikslėliu ant viršelio. Nesu turėjusi gražesnio daikto savo gyvenime.

Visiškai nususuku nuo durų ir pažiūriu į kitą tualetinio staliuko pusę. Ten guli trikampė sumuštinio, valgyto per pietus, pakuotė. Joje — obuolio graužtukas. Pusryčiams gaunu ko nors karšto; pietums — sumuštinių, traškučių ir vaisių; užkandžiams — sausainių ir krekerių.

Neatsigręždama į duris nuslenku prie rašomojo stalo kampe. Mano vadovėliai atversti. Antradieniais po pietų turiu perskaityti du tekstus. Kiekvieno antradienio popietę.

Nuimu nuo pieštuko galo braškę ir užmaunu minkštą pūkuotą avietę. Ji purpurinė, mano mėgstamiausia spalva. Dar viena dovana. Man ji labai patinka.

Prisėdu prie vadovėlių, tačiau negaliu susikaupti. Nesąmoningai imu kramtyti purpurinę avietę, ir mano liežuvis apsisvelia pūkais.

Nusigrindau liežuvį ir nusibraukiu rankas į džinsus.

Šlykštu.

Nuėjusi į vonios kambarį, pakišu rankas po čiaupu. Gal, kai grįšiu, durys jau bus vėl uždarytos.

Pasinaudoju rankšluosčiu ir jį sulankstau. Nežinau kodėl. Daugiau niekas nesinaudoja šiuo vonios kambariu.

Jis mano. Viskas čia mano.

Tualetas, vonia, dušas, praustuvas. Mano spintoje pilna naujų drabužių. Mano lova didesnė nei viengulė, bet ne tokia plati kaip mamos.

Vien man skirtas televizorius pritvirtintas prie sienos virš rašomojo stalo. Galiu žiūrėti jį sėdėdama ant lovos arba įsitačiusi minkštame fotelyje šalia durų.

Vis dar nesuprantu, kas vyksta.

Pažvelgiu į vienintelę kamerą tolimajame kambario kampe. Žiūriu laukdama atsakymo.

Ji neatsako.

Už durų matau žolę, krūmus, medžius. Ištempiu kaklą, mėgindama įžiūrėti geriau, pamatyti, kas dar ten yra.

Nieko.

Žengiu žingsnį, nepaleisdama iš rankų rudo meškučio.

Dar vieną.

Ir staiga aš čia. Prie atvirų durų.

Galvoje sukasi tik vienas klausimas.

Ką dabar daryti?

— O kur tu buvai, kai buvo pragrobta Melodė Džons? — paklausė Kima, išjungdama Brajento radiją.

Ji jau per ryto žinias buvo išklausiusi mergaitės motinos kreipimąsi dėl naujos informacijos. Septynmetė buvo pagrobta prieš dvidešimt penkerius metus, ir Kima nuoširdžiai užjautė šeimą, kuri vis dar laukė, kada viskas baigsis.

— Hmm... prieš dvidešimt penkerius metus buvau jaunas, gražus dvidešimt aštuonerių ar devynerių policijos pareigūnas. Turėjau gražuolę sužadėtinę ir jaučiausi ganėtinai patenkintas gyvenimu.

— O aš buvau ką tik išėjusi iš penktos globėjų šeimos, — pasakė Kima.

— Po galais, bose, verti mane jaustis senu, — suniurnėjo Brajentas, įsukdamas į Heilsoveno policijos nuovados automobilių aikštelę.

Jis neklausė jos apie kitas septynias globėjų šeimas, nes žinojo, jog ji nenorės atvirauti.

Kima išlipo iš automobilio ir nenuskubėjo į pastatą, kaip paprastai darydavo.

Brajentas klausiamai ją nužvelgė.

— Tu eik — aš netrukus būsiu.

Jis gūžtelėjo pečiais ir pasuko į skyrių.

Kima atsirėmė į sieną ir išsitraukė telefoną. Buvo nustatčiusi tylųjį režimą, bet ne dėl to, jog lankėsi pas nukentėjusįjį paimti parodymų dėl užpuolimo, o kad netrukdytų įkyrūs skambučiai, kiekvieną dieną po du kartus sprogdinantys jos telefoną. Nors buvo be galo nesmagu slėpti ką nors nuo savo komandos, žinojo, jog Brajentui ypač nepatiktų bet koks tos sociopatės psichiatrės dėmesys. Aleksandra Torn bandė prisiskambinti jai iš kalėjimo, tačiau Kima neatsakė nė į vieną skambutį. *Iki šiol.*

Jos sveikas protas svarstė, kuri psichikos dalis pridėjo šiuos du žodžius pabaigoje. Be šių žodžių mintis buvo išbaigta, apibrėžta ir galutinė. Su jais mintis atrodė abejotina.

Kima buvo tikra, kad toji moteris nepasakys nieko, ką ji norėtų išgirsti. Ir vis dėlto.

Kad juos kur galas, tuos du erzinančius žodžius, niekaip nenorinčius palikti jos ramybėje.

Visi, kas Kimą pažįsta, galėtų paliudyti, jog bet koks kontaktas su sociopate psichiatre kenkia jos gerovei. Daktarė Aleksandra Torn buvo protingiausias žmogus, kokį Kima kada nors pažinojo. Ir kartu pati nedoriausia, negailestingiausia, amoraliausia ir niekingiausia būtybė, kokią jai teko nelaimė sutikti.

Nepaisant pavydėtinų Kimos gynybinių mechanizmų, Aleksa gebėjo permatyti ją kiaurai, tarsi žiūrėtų į rentgeno nuotrauką. Ji tarytum šuo, apmokytas ieškoti žmogaus palaiškų, sugebėdavo užuosti visas Kimos silpnybes, kurias jai pavykdavo nusiūpti nuo visų kitų. Ir Aleksos gyvenimo misija buvo surasti ir atskleisti tas pažeidžiamas vietas.

Taip, tam tikra prasme jos žavisi viena kita, pripažino Kima. Šaltas abejingumas, su kuriuo toji moteris manipuliuo kitų žmonių gyvenimais ir emocijomis tik dėl savo liguistų žaidimų, kėlė pasibjaurėjimą, bet kartu ir intrigavo.

Iki šiol Kima buvo du kartus susidūrusi su šia moterimi ir liko sveika.

Ji būtų galėjusi lažintis, kad trečią kartą taip nepasiseks.

2

— Na, vaikai, kas vyksta? — paklausė Kima, įžengdama į detektyvų kambarį.

Ji apsidžiaugė pamačiusi įjungtą kavavirę su šviežia kava. Kaip gerai, kad Brajentas atėjo pirmas.

— Gavau prokuroro leidimą pateikti kaltinimus Lesteriui Bagotui, — atsiliepė Steisė, iškeldama į orą sugniaužtą kumštį.

— Puiki žinia.

Kima prisėdo ant laisvo stalo krašto.

Jų žiniomis, Lesteris Bagotas smurtavo prieš žmoną pastaruosius penkerius metus. Buvo nusistovėjusi tam tikra rutina. Jie gauna pranešimą apie triukšmą jų namuose. Nuvąžiuoja, išskiria sutuoktinius, maldauja Luizę parašyti pareiškimą, ji atsisako, po kelių savaitių jie vėl vyksta tuo pačiu adresu, ir vėl viskas kartojasi iš naujo.

Prieš keturias dienas Luizė buvo nuvežta į ligoninę dėl dviejų kaulų lūžių ir stipraus smegenų sukrėtimo. Nebe ji sprendė, pateikti kaltinimus ar ne. Kima vylėsi, kad moteris pasinaudos galimybe pradėti naują gyvenimą toli nuo savo smurtaujančio vyro.

— Penai?

— Sunku lygiuotis, — nusišypsojo jis kolegei. — Negaliu pasigirti tokia sėkme. Vis dar nerandu žmogaus, atitinkančio Kasparo apibūdinimą.

Detektyvas seržantas tyrė seriją automobilių vagysčių Bleikmoro rajone. Lyginant su kitais vagiškais, šis buvo gana džentelmeniškas. Įsilauždavo naktimis, susirasdavo mašinos raktelius, pavogdavo automobilį, nieko nepridirbdavo, nieko nepažadindavo, o paskui tarsi išnykdavo, neužfiksuotas nė vienos iš stebėjimo kamerų. Penas pavadino jį draugiškojo vaiduoklio Kasparo vardu.

— Gavau pranešimą, jog vogta tojota pravažiavo pro šalia gatvės esantį sodą penkiolika po trečios ryto, o toliau nieko.

Tai buvo jau penktas automobilis, dingęs iš to paties rajono šį mėnesį.

— Paprašiau, kad prie įvažiavimo ir išvažiavimo iš rajono būtų pastatyti mobilieji vaizdo stebėjimo įrenginiai.

Kima pritariamai linktelėjo ir — šimtąjį kartą — pagalvojo, kokiam pasaulyje jie gyventų, jei nusikaltėliai naudotų savo protą ir gebėjimus geriems tikslams.

— Gerai, pasirūpink, kad vienas stovėtų prie...

Kima nutilo, kai suskambo Brajento telefonas.

Jis pasiklausė, tada pastūmė ragelį jos pusėn.

— Čia Džekas.

Negi niekas nebeskambina tiesiogiai jai? Ar visa informacija perfiltruojama per kolegas?

Kima prisitraukė ragelį ir įjungė garsiakalbį.

— Kalbėk, Džekai, — tarė budinčiam seržantui.

— Turiu dar vieną, — atsargiai pradėjo jis.

Kima sudejavo. Jai nereikėjo aiškinti. Metinės visada išjudindavo keistuolius. Kuo daugiau žiniasklaida apie tai kalbėdavo, tuo daugiau prisipažinimų jie sulaukdavo; per pastarąsias dvi dienas trys vyrai ir viena moteris prisipažino pagrobę Melodę Džons. Paskutinysis netgi nesugebėjo tinkamai suskaičiuoti ir negalėjo atsakyti, kai Penas paklausė, kaip jam pavyko tą padaryti, kai pačiam tuo metu buvo tik dveji su puse.

Kima apžvelgė kambarį.

— Gerai, mano skaičiavimais, dabar Steisės eilė...

— Jis kalbės tik su jumis, ponija. Tvirtina, kad tikrai norėsite išgirsti, ką jis turi papasakoti.

Kima pajuto, kaip įsitempė kūnas. Labiau nei keistuolių, švaistančių pareigūnų laiką, ji nekentė tik tų, kurie spyrėsi švaistyti josios.

— Gerai, Džekai, nuvesk jį į apklausų kambarį. Netrukus ateisiu.

Brajentas įpylė jai stiprios juodos kavos.

— Tai ją ramina, — pasakė kitiems.

— Norėtum, — atrėmė Kima, paimdama iš jo puodelį.

Ji norėjo priversti jų lankytoją palaukti, bet negalės imtis kitų darbų, kol neišklausys ir nediskredituos penktojo „pagrobėjo“.

Kima leidosi laiptais su kavos puodeliu rankoje ir svarstė, ką pasakys žmogui, gaišinančiam jų laiką.

Atidariusi duris, įėjo į vidų ir vos neišsižiojo iš nuostabos.

Kima žinojo, jog negalima spręsti apie žmogų iš išvaizdos. Nėra fotoroboto, pagal kurį būtų galima atpažinti nusikaltėlį, žudiką, pedofilą ar psichikos ligonį. Ji tai žinojo, tačiau vyras, stovintis priešais, nepriminė nė vieno iš aukščiau išvardintųjų.

Penkiasdešimt penkerių, gal šešerių, spėjo ji. Plaukai žilstelėję, tvarkingai nukirpti, veidas patrauklus, įdegęs.

Tobulai tinkantys šviesiai mėlyni kokybiško audinio marškiniai sukišti į juodas kelnes su diržu. Šiek tiek aukštesnis nei jos metras septyniasdešimt penki centimetrai ir, regis, gana atletiškas.

— Stivenas Hartas, — tarė jis ištiesdamas ranką, tarsi jie pažindintųsi kokioje nors konferencijoje.

Kima apsimetė nematanti rankos ir atsisėdo prie stalo.

— Prašom sėstis, pone Hartai, ir papasakoti, ką manote žinąs apie Melodės Džons pagrobimą.

— Manau žinąs? — susiraukė jis atsisėdamas.

— Šią savaitę jūs penktas, todėl prašau atleisti man už tokį įtarumą.

Jis niūriai žiūrėjo į ją.

— Kodėl kažkas norėtų prisipažinti dėl to, ko nepadarė?

— Taip, iš tiesų, pone Hartai, kodėl?

— Aš čia ne tam, kad klaidinčiau jus, detektyve inspektore Stoun. Turiu informacijos, kuri nuves jus tiesiai pas ją.

Jo balsas išliko ramus ir santūrus, tik šiek nustebęs, kad juo abejojama.

Kima mėgino suprasti, kas skatina žmones elgtis vienaip ar kitaip. Sveikas protas sakė, kad šis vyras melagis, kaip ir tie keturi prieš jį, nors jis ir neprisipažino pagrobęs Melodę.

Iki šiol jie turėjo šešiasdešimt penkerių vyrų, šis ateidavo ir prisipažindavo dėl visų didesnių nusikaltimų. Kitas aiškiai kliedėjo; trečioji, moteris, buvo reporterė iš Berkšyro, ji stengėsi išgauti kuo daugiau informacijos savo straipsniui; ketvirtasis — Peno matematikos genijus, kuris supykė kažką iš kitos gaujos ir nusprendė, jog policijos nuovada bus saugiausia vieta pasislėpti, kol viskas aprims.

Visi jie buvo demaskuoti ir paprašyti išeiti, vos tik Kima suprato jų motyvus.

Tą patį reikėjo padaryti ir su šiuo vyriškiu, prieš parodant jam duris.

— Taigi, kada buvo pagrobta Melodė Džons?

— 1996-ųjų rugpjūčio šešioliktą.

— Kelintą valandą?

— Trečią.

— Iš kur? — klausinėjo Kima.

Jai nereikėjo žiūrėti į dokumentus, kad patikrintų jo atsakymus. Žinojo juos atmintinai.

— Iš žaidimų aikštelės Holitrio rajone.

— Ką ji vilkėjo?

Vyras užsimerkė. Lūpos nežymiai išsikreipė į šypseną, tarsi jam būtų malonu prisiminti. Kimą apėmė negera nuojauta.

— Rožinės tamprės. Man regis, jas vadindavo dviratinin-

ko kelnėmis. Su mėlynais taškeliais. Liemenė išmarginta vairykyštės spalvomis. Buvo karšta diena. — Jis susiraukė. — O ji nebuvo pasitępusi losjonu.

Kima negirdomis nuleido nepritariamą jo balse ir susitelkė į atsakymus. Visi teisingi. Tačiau ši informacija vieša. Jis nepaminėjo sidabrinės grandinėės su širdele, kurią mergaitė segėjo ant riešo. Močiutės dovana, su išgraviruotais inicialais ant širdelės. Ši detalė niekada nebuvo atskleista.

— Pasakykite ką nors, ko negalėjote sužinoti perskaitęs tūkstančius straipsnių laikraščiuose.

Jis šyptelėjo ir ėmė piešti įsivaizduojamą apskritimą ant stalo.

— Kur tada būtų visas smagumas?

Išsisukinėja.

Kai paaiškėjo jo motyvai, Kimos širdis ėmė plakti lėčiau. Kurį laiką vyriškis buvo prikaustęs jos dėmesį savo lengvais ir tiksliais prisiminimais, bet jam nepavyko pasiūlyti nieko, kas įrodytų, jog nėra tik dar vienas pamišėlis. Gerai apsirengęs, padorios išvaizdos pamišėlis, bet ne visi pamišėliai kilę iš Holitrio rajono. Ten ji gyveno pirmuosius šešerius savo gyvenimo metus.

— Laikui bėgant jūs sužinosite viską, inspektore, tačiau sąlygas diktuosiu aš.

— Nebus jokių sąlygų, pone Hartai, nebent norite nuvesti mane prie kūno. Jūs nuvešite, aš iškasiu.

Jis nusišypsojo.

— Viskam ateis laikas, bet dabar jūs turėsite svarbesnių reikalų ir...

— Manau, jūs ganėtinai išnaudojote mano laiko, pone Hartai, — tarė ji atsistumdama nuo stalo. — Dabar suprantu, kas jus paskatino prisipažinti. Jūs norite žaisti žaidimus su po-

licija. Norite pasipuikuoti, manipuliuodamas šeimos nelaime, ir tikitės, jog sutiksime žaisti, kvailai vildamiesi surasti Melodės kūną.

Jis vėl nusišypsojo, pakančiai, bet nieko nepasakė.

— Nežinau, kodėl jums reikia tokio dėmesio, pone Hartai, bet čia jo negausite.

Inspektorė nuėjo prie durų, atidarė ir atsisuko į jį.

— Budintis seržantas jus išlydės.

Kima piktai uždundėjo laiptais; šis laiko gaišintojas suerzino ją labiau nei kiti. Jam reikėjo tik policijos dėmesio, norėjo įtraukti juos į savo iškrypusį žaidimą.

— Prisiekiu, Brajentai, kitas bus tavo, — suniurzgė įeidama į kambarį.

— Šš... — tarė Brajentas, pagarsindamas policijos radiją.

Visos trys galvos buvo pasisukusios į jį.

— Dingo dar viena, viršininke, — pasakė Penas.

— Dar viena?..

— Maža mergaitė, — atsakė Brajentas. — Pagrobta iš vaikų dienos centro Netertone. Aštuonerių.

Kima sustojo it įbesta. Visos jos kūno ląstelės sustingo į ledą.

Dabar jūs turėsite svarbesnių reikalų.

— Mėšlas, — tarstelėjo išbėgdama iš kambario.

Ar apie tai kalbėjo Stivenas Hartas? Ir iš kur jis, po galais, žinojo?

— Velniai rautų, — nusikeikė skubėdama laiptais žemyn.

Kima paskubomis atsirakino koridoriaus duris, pralėkė pro apstulbusį Džeką ir vos neatsimušė į beatsiveriančias automatines duris.

Jis negalėjo toli nueiti. Paliko jį vos prieš porą minučių.

Kima nužvelgė stovėjimo aikštelę. Niekas nesėdo į automobilį, joks automobilis nesiruošė išvažiuoti.

Prakeikimas. Ji netgi nežino, ar vyras atvažiavo, ar atėjo pėsčiomis.

Kima dar nežinojo, ar ką tik kalbėjosi su žudiku, ar ne, bet norėjo sužinoti, kaip jis galėjo numatyti kitos mažos mergaitės dingimą arba ką reiškė tie jo pranašiški žodžiai.

Ji įbėgo atgal į vidų.

— Džekai, ar matei, į kurią pusę jis nuėjo?

— Kas?

— Tas tipas, kurį atvedei į apklausų kambarį. Į kurią pusę jis nuėjo?

— Ne.

— Kas „ne“? — piktai paklausė ji.

— Jis neišėjo.

— Džekai, tu bandai mano...

Džekas linktelėjo į koridoriaus pusę.

— Jis vis dar ten. Sakė, kad netrukus grįši.

Kimos palengvėjimas greitai virto susierzinimu. Kokį žaidimą čia žaidžia? Iš kur, velniai griebtų, jis žinojo?

Prieš įeidama į apklausų kambarį, ji akimirką luktelėjo, kol kvėpavimas išsilygino. Nes šią akimirką labiausiai norėjo įgriūti į vidų ir prismeigti jį prie sienos. Turėjo pastovėti minutėlę ir apsimaminti. Jei ketina ko nors imtis, reikia blaivios galvos. Iki šiol vyriškis dar nieko konkretaus nepasakė. Jo rūpestingai parinkti žodžiai nė iš tolo nebuvo prisipažinimas įvykdžius nusikaltimą.

Netgi negalėtų pavadinti jį įtariamuoju ar liudininku. Geriausiu atveju jis tik pilietis, norintis padėti jiems atlikti tyrimą.

Taip stengėsi galvoti žengdama į kambarį.

— Pasirodo, jūs aiškiaregys, pone Hartai. Arba taip, arba esate susijęs su šiandien kiek anksčiau įvykdytu mažos mergaitės pagrobimu.

Vyriškis gūžtelėjo ir šyptelėjo puse lūpų, ir Kima pajuto norą trenkti jam per veidą.

— Gal norėtumėte papasakoti, kur ji? — inspektore įsmeigė į jį nuožmų žvilgsnį.

— Aš labiau nei mielai papasakosiu jums viską, ką žinau. Su tam tikromis sąlygomis.

— Ir kokios gi jos? — paklausė Kima, stengdamasi kalbėti kuo ramiau.

Ji vis dar nesuprato, su kuo turi reikalą. Su nevykusiū pokštininku ar pagrobėju ir žudiku.

— Pasakysiu vėliau, kai sugrįšite.

— Iš kur? — paklausė Kima.

— Kaip suprantu, jums reikia vykti į nusikaltimo vietą. Surinkti parodymus, apklausti liudininkus ir panašiai. Galite eiti, — abejingai tarė jis.

Kima vos tramdė įtūžį dėl tokio pasipūtimo. Prakeikimas. Jai iš tiesų reikia eiti.

— Nesijaudinkite, aš niekur nedingsiu, — pasakė atsilošdamas kėdėje. — Esu tikras, galėsite mane prižiūrėti, — pridūrė linkteldamas į stebėjimo kamerą kampe.

— Kokį žaidimą žaidžiate, pone Hartai? — paklausė Kima, nekantraudama važiuoti į nusikaltimo vietą.

Jis susidėjo rankas už galvos.

— Man viskas bus gerai, kol jūsų nebus. Jei tik Džekas galėtų atnešti stiprios arbatos su vienu gabaliuku cukraus.

Kima labai retai — jei iš viso — jausdavosi tokia bejėgė, bet šią akimirką nusprendė elgtis atsargiau. Jei visgi jis turi informacijos apie Melodės Džons ar tos kitos mergaitės, apie kurią ką tik išgirdo, dingimą, ji turi būti apdairi.

Detektyvė atsistūmė nuo stalo.

— Pone Hartai, palieku jus. Jei ką nors žinote apie šį pa-

grobimą, bet nuspręsite išeiti, aš jus surasiu ir pateiksiu kaltinimą dėl informacijos slėpimo. Jei nenorite padėti tyrimui ar siekiate jam trukdyti, galiu užtikrinti, jog būsite nubaustas pagal griežčiausius įstatymus.

— Dramatiški žodžiai, inspektore, tačiau visiškai nereikalingi. Aš būsiu čia, kai grįšite. Nekantriai lauksiu.

Kima sugniaužė kumščius kišenėse ir prieš išeidama dar kartą į jį pažiūrėjo.

Jis nepasakė nieko tokio, kad ji gautų arešto orderį. Jei Policijos įstatyme būtų numatyta bausmė už puikavimąsi ar erzinimą, jis jau būtų kameroje, deja, Kima tokių galių neturėjo.

— Įjunkite tą kompiuterį, — paliepė ji, parodydama į neužimtą stalą detektyvų kambario kampe.

Trejos akys klausiamai nukrypo į ją. Kima numanė, jog jie visi svarsto, kodėl ji dar ne pakeliui į Netertoną.

Brajentas atsistojo.

— Bose, ar nemanai, kad turėtume važiuoti į...

— Aš žinau, kur mes turime važiuoti, — atkirto linkteldama Steisei, kad ši padarytų, kas buvo liepta.

Steisė atsistojo nuo savo stalo ir įjungė kompiuterį.

— Pirmas apklausų kambarys, — pasakė Kima.

Steisė pabaksnojo į klavišus, ir Kima išvydo tą patį vyrą.

— Susipažinkite su Stivenu Hartu, — tarė savo komandai, kurie visi pasislinko arčiau ekrano. — Mūsų naujausias keistuolis, ir jis, tikėtina, nėra jau toks keistas.

— Manai, ką nors žino apie Melodę Džons? — paklausė Penas.

— Sako, kad žino, be to, užsiminė žinąs ir apie mūsų dingusiąją šiandien.

— Ir jis atėjo savo noru? — dvejojama paklausė Steisė.

— Ne tik atėjo, bet neskuba ir išeiti, — atsakė Kima, kai į kambarį įėjo Džekas ir pastatė ant stalo puodelį arbatos.

— Bet kodėl? — paklausė Brajentas.

— Būtent tą ir noriu išsiaiškinti. — Kima atsisuko į savo komandą. — Steise, sužinok viską apie Stiveną Hartą, o tu, Penai, stebėk ir įrašinėk jį, kol akys ims kraujuoti. Jei jis nors krustels išeiti, užlaikyk arba pasek. Supratai?

— Supratau, bose, — atsiliepė Penas atsisėdamas.

— Brajentai, mes važiuojame į Netertoną, — pasakė Kima pasiimdama švarką.

Ji dar kartą pažvelgė į vyrą kompiuterio ekrane.

Tarsi pajutęs Kimos dėmesį, jis kilstelėjo ranką ir pamovavo jai.

3

Aleksandra Torn jau antrą kartą tą dieną padėjo ragelį ir pasistengė neparodyti susierzinimo. Šią savaitę geriau vengti stiprių emocijų.

Tam, kad gautų, ko nori, ji neturi kito pasirinkimo, kaip tęsti apsimetinėjimą, varginantį ją pastaruosius ketverius su puse metų.

Bet kodėl ta prakeikta moteris neatsako į jos skambučius? — tyliai niršo ji grįždama į savo kamerą.

Nesvarbu, kaip kruopščiai suplanuotų kitą žingsnį, detektyvė inspektorė Stoun visada būna tas šaukštas deguto medaus statinėje.

Laikydamosi savo plano, Aleksandra tobulai apskaičiavo laiką, kada geriausia skambinti detektyvei. Tikėjosi, kad smalsumas paims viršų ir Stoun atsilieps į skambutį, tačiau, regis, ši kartą inspektorė vaidina sunkiai pasiekiamą.

Toji policininkė nė nenutuokia, kokios informacijos da-

bar turi Aleksandra. Ši mintis sukėlė jai šypseną. Informacija gali pakeisti moters gyvenimą. Ir ji pasidalins ja. Už tam tikrą kainą.

Laikas, kurį investavo į savo klastą, davė geresnių rezultatų, nei ji būtų galėjusi įsivaizduoti. Ji sužinojo daugiau nei tikėjosi, ir dabar atėjo metas panaudoti savo kozirį. Reikia tik prisiskambinti Stoun, ir visa kita išsispręs savaime.

— Kad tave kur, ir reikėjo taip viską apsinkinti, — sušnabždėjo sau įžengdama į kambarą.

Jos ištikimoji ir paklusnioji kameros draugė gulėjo lovoje ir skaitė gerokai nutrintą Džekės Kolins romaną.

Pastaruosius pusantrų metų Ema Mičel buvo neįkainojamas informacijos šaltinis.

Ema buvo iš tų, kurias Aleksa mėgo vadinti „simpatiškomis“. Liekna, patraukli, nekelianti nei fizinės grėsmės, nei priešiškumo. Niekada neišnykstanti šypseną ir malonus elgesys leido jai ištirpti minioje. Nežinia, sąmoningai ar ne, tačiau dažniausiai ji mėgavosi prabanga išlikti nepastebima, niekur neįkliūdavo ir galėjo sukiotis aplinkui, klausydamasi pokalbių ir rinkdama informaciją. Kurios didžiausią dalį Aleksa saugojo ateičiai.

— Išėik, — paliepė Aleksa, atsisėsdama ant savo lovos.

Jos kitam žingsniui reikėjo privatumo.

— Oo... nagi — čia kaip tik darosi įdomu, — atsiliepė Ema pamojuodama knyga.

— Pasitaupyk vakarui, — atrėmė Aleksa, griežtai nudelbdama ją akimis.

Ema pavartė akis, užvertė knygą ir nučiuožė nuo lovos.

Aleksa palaukė, kol ji išėjo iš kameros, tada išsitraukė iš po pagalvės A4 formato sąsiuvinį ir rašiklį.

Kokia ironija, šimtąjį kartą pagalvojo Aleksa: aname gy-

venime ji turėjo klestinčią gerbiamos psichiatrės karjerą, užrašų knygelę, užpildytą pacientų pavardėmis, gražų namą, prabangų automobilį ir daugiau pinigų, nei žinojo, ką su jais veikti. Ji galėjo nusipirkti viską, ko norėjo ir kur norėjo. O dabar tenka maldauti elementarių dalykų, tokių kaip sąsiuvinis ir tušinukas.

Šis sąsiuvinis tariamai buvo jos žurnalas, pamąstymai apie įvykius, atvedusius į kalėjimą. Būtina reabilitacijos dalis. Iš tiesų nieko panašaus. Jame ji užsirašinėjo viską, ką per šiuos metus sužinojo apie kitas kalines ir prižiūrėtojas. Šie vardai, datos, įvykiai veikiausiai buvo jos bilietas į laisvę. Tarsi valiuta, kurią taupė juodai dienai, ir toji diena turėjo išmušti šią savaitę.

Neturėtų stebėtis, kad Stoun vėl jai kiša koją. Ji tik tai ir darė, nuo pat pirmos jų pažinties minutės. Ir dėl to nusipelnė skausmo, kurį Aleksa jai sukėlė ir ketina toliau kelti. Tos moters psichika jau sužalota ir išvogta randų, ir šis žinojimas teikė jai tik dar daugiau pasitenkinimo. Ji turėjo galią palaužti detektyvę; reikėjo tik rasti labiausiai pažeidžiamą vietą ir priversti ją susitarti. Aleksa laukė tos dienos, tačiau dabar jai reikėjo, kad inspektorė atsilieptų į jos skambutį.

Ir šis sąsiuvinis padės jai tą padaryti. Taigi, kurį iš savo turtų galėtų paaukoti, kad įvykdytų kitą plano dalį?

Aleksa ėmė versti puslapius, kol penktajame rado, ko ieškojo.

Ji nusišypsojo, mintyse kurpdama planą.

Pareigūnas Baris Adamsas visada tikrina kameras 14.30, vadinasi, jai liko tik dešimt minučių. Užteks.

Ji pasiėmė nuo staliuko, skiriančio dvi lovas, plaukų šepetį ir pasidėjo ant lovos plonais metaliniais dantukais į viršų. Tada užsismaukė marškinėlius iki krūtų, sukišo audinį po liemenėle ir visu svoriu atsigulė ant šepečio. Metaliniai dantys

įsirežė į odą. Po poros minučių perkėlė šepetį į kitą vietą ir taip judėjo, kol visas pilvas atrodė lyg subadytas.

Baigė kaip tik laiku, išgirdusi pareigūną Adamsą užsukant į kamerą greta josios.

Kai jis pasirodė tarpduryje, Aleksa padėjo šepetį.

— Viskas gerai, Torn?

— Tiesą sakant, ne, — atsiliepė ji, atsikeldama nuo lovos ir netvirtai pajudėdama jo link.

— Prastai jaučiuosi. Muša karštis, svaigsta galva. Ir mane išbėrė.

Aleksa atsistojo tarpdury dešimties ar daugiau kalinių akivaizdoje.

— Štai, — tarė pasikeldama marškinėlius.

Pareigūnas Adamsas žengė į priekį atidžiau apžiūrėti gausių raudonų taškelių ant jos odos. Prilaikydamas ją, uždėjo ant liemens ranką.

Trys. Du. Vienas.

— Pareigūne Adamsai, ką, po galais, čia darote? — šūktelėjo ji.

Visos galvos pasisuko į juos, kur ji stovėjo pasikėlusį marškinėlius, o pareigūnas Adamsas stovėjo pernelyg arti, laikydamas ranką ant jos liemens.

Pareigūno veidas išraudo, ir jis tučtuojau žengė žingsnį atgal.

Ji pasitraukė iš akių ir tyliai tarė:

— Iki šeštos atnešk man išmanųjį telefoną, kitaip parašysiu raštišką skundą viršininkei Siviter, kad bandei mane liesti.

— B...bet aš neliečiau. Niekada nebūčiau...

— Taip, bet tu jau turi vieną skundą. Dar vienas, ir lėksi iš darbo.

Jo veidas apsiniaukė.

Viena nauja kalinė apkaltino jį nederamu elgesiu per kūno apiešką. Pirmasis skundas niekur nenukeliavo, tačiau dar vienas pridarytų rimtų nemalonumų. Be to, ji turi liudininkų.

— Nesiginčyk, Adamsai, vis tiek žinau, kad padarysi tai. Telefonas iki šeštos valandos.

Aleksa nusisuko ir grįžo į savo kamerą.

Jos kūnu nuvilnijo nekantrus drebulys.

Šįvakar ji pasikalbės su detektyve inspektore Stoun.

4

Litl Pypsas buvo dienos priežiūros centras Netertono pakraštyje, šalia kelio į Dadlį. Hilkreto mokykla buvo visai šalia, todėl dirbantys tėvai po pamokų galėjo atvesti čionai savo vaikus, o vėliau pasiimti. Jis veikė ir per atostogas, kad dirbantys tėvai, neturintys senelių ar kitų šeimos narių paramos, galėtų palikti čia savo vaikus.

Brajentas iš lėto važiavo pro žmones, susibūrusius į grupes centro teritorijoje. Automobiliai buvo išmėtyti bet kaip, nors uniformuoti pareigūnai ir stengėsi palaikyti tvarką.

— Čia kaip sumautam beprotnamy, — pastebėjo Brajentas, sustodamas už paskubomis numesto „Citraën“.

Vairuotoja pusiau atsiprašydama pamojavo jiems ir nuskubėjo prie įėjimo.

— Argi nebūtum daręs to paties, kai Laura buvo maža?

Laura buvo Brajento vienintelė dukra.

— Ji grįžo tik savaitei, ir, jei atvirai, nenoriu, kad vėl išvažiautų, — atsakė jis, patvirtindamas Kimos žodžius.

Laura jau beveik pusantrų metų dirbo kitame mieste akušere, tačiau Brajentas vis dar jautėsi saugiau, kai ji būdavo po jo stogu.

Tai buvo natūrali reakcija, ir ji negalėjo kaltinti šių žmonių, kad jie skuba įsitikinti savo vaikų saugumu. Bet toks netvarkingas automobilių statymas — kitas reikalas. Jie buvo užėmę visą šaligatvį ir jau rikiavosi pagrindinėje gatvėje.

Abu detektyvai prasiyrė pro minią prie pagrindinių durų, kurias atidarė susirūpinusi jauna mergina. Uniformuoti pareigūnai stengėsi palaikyti tvarką, tačiau jiems teko raminti tėvus, besiveržiančius pas savo vaikus.

Patikrinsi jų pažymėjimus, mergina vedė juos per daugybę kambarių, kuriuose neramiai besižvalgantys tėvai stipriai laikė apkabinę savo atžalas.

Kima pastebėjo, jog vaikų amžius svyravo nuo ką tik vaikščioti pradėjusių mažylių iki maždaug vienuolikmečių ar dvylikmečių.

— Jie visi čia, — pasakė mergina, atidarydama duris su užrašu „Administracija“.

Viduje buvo inspektorius Plantas, penkiasdešimtmetė moteris ir dar viena, jaunesnė, su slaugytojos uniforma po lengvu vasarišku švarkeliu.

Išvydę jos išraišką ir išblyškusį veidą, jie iškart suprato, kas ji.

Kima prisistatė, pristatė savo partnerį, ir inspektorius Plantas pajudėjo prie durų. Jis pažiūrėjo į ją laukdamas pritarimo. Ji linktelėjo. Jis nekantravo patikrinti savo komandą, kuri atliks pirminę paiešką ir apklaus artimiausius gyventojus.

— Andrėja Niuhaus, savininkė, — tarė moteris už stalo. — O čia Klerė Lenard, Greisės mama.

Kima linktelėjo joms abiem ir atsisėdo. Jaunoji moteris šalia jos drebėjo. Kima spėjo, jog ji apimta nevilties ir skausmo, tačiau kartu viliasi, kad Greisė bet kurią minutę atsiras sveika ir gyva. Kima puoselėjo tą pačią viltį, bet po pokalbio

su Stivenu Hartu toji viltis sulig kiekviena minute vis labiau menko.

— Ar galite tiksliai papasakoti, kaip viskas buvo, ponias Niuhaus?

— Taip, buvo šiek tiek po pietų. Apie antrą valandą kai kurie darbuotojai guldė mažuosius pietų miego. Vyresnieji išėjo į kiemą. Jie sodino žoleles. Suveikė priešgaisrinė signalizacija. Visi pajudėjo sutartos susitikimo vietos link: į stoginę prie tolimosios tvoros, atokiau nuo pastato. Mes vaikus patikrinome pagal sąrašą. Visi buvo vietoje. Tada apžiūrėjome teritoriją. Atvažiavo gaisrininkai. Jie nusprendė, jog, matyt, bus įvykusi klaida programėlėje, kurią visi turime savo telefonuose ir kuri fiksuoja įsibrovėlius ir dūmus. Jie atstatė sistemą, pasakė, jog esame saugūs, ir išvažiavo. Vaikai šurmuliavo aplinkui, susijaudinę čiauškėjosi apie įvykį, kai Dina pastebėjo, jog gaisrininkai paliko atidarytus užpakalinius vartus. Ji perspėjo visus darbuotojus, ir mes dar kartą patikrinome vaikus. Tada ir pastebėjome, jog nėra Greisės.

— Ar apžiūrėjote teritoriją už vartų?

Moteris linktelėjo. Na žinoma. Bet kuris normalus dienos priežiūros centras laikosi tvarkos.

— Aš ir dvi mano kolegės apžiūrėjome gatves aplink centrą, o kita darbuotoja iškvietė policiją.

— Kada tiksliai atlikote pakartotinį patikrinimą? — paklausė Kima.

— Keturiolikta trisdešimt aštuonios, — atsakė ji, ir Brajentas pasižymėjo laiką bloknote.

Greisės nėra jau beveik tris valandas.

— Bet gali būti, kad ji klaidžioja kur nors pasiklydusi, ar ne? — viltingai paklausė Klerė Lenard. Ji atsistojo. — Turėčiau eiti ieškoti...

— Prašom sėsti, ponია Lenard, — pasakė Kima, raminaimai paliesdama moters ranką. — Pareigūnai jau ieško Greisės.

Kima žinojo, jog į įvykio vietą sukviesti visi laisvi pareigūnai. Jie jau tikriausiai beldžiasi į duris ir tikrina sodus.

— Žinau, jums norisi būti ten ir ieškoti jos, tačiau mums reikia jūsų čia.

Moteris linktelėjo ir vėl atsisėdo.

— Ar namuose dar kas nors yra?

Klerė papurtė galvą.

— Ar jie toli ir ar galėtų Greisė rasti kelią viena pati?

— Už keturių mylių, Sedžlyje, bet nemanau...

— Vaikai protingesni, nei mes galvojame. Ar galite paskambinti kokiam nors kaimynui ir paprašyti, kad prižiūrėtų namus, kol ką nors ten nusiūšime?

— Taip, taip, žinoma, — atsakė ji išsitraukdama telefoną.

Kima neturėjo didelių vilčių, bet turėjo patikrinti visas vietas ir traktuoti šį incidentą kaip ir kitų dingusių vaikų bylas. Turėjo pamiršti pokalbį su Stivenu Hartu.

— Gal pastebėjote ką nors įtartina, gal kas nors sukiojosi aplinkui centrą? — paklausė Kima dienos centro savininkės, kai Klerė baigė kalbėtis.

Kima pastebėjo, kaip Andrėjos Niuhaus veidu nuslydo pasibaisėjimas.

— Juk nemanote, kad ją pagrobė? — paklausė Klerė.

— Turime apsvarstyti visas galimybes, — atsargiai atsakė Kima.

Ji puikiai žinojo, jog motinai jau buvo šovusi tokia mintis. Tik reikėjo kažkam ištarti tą garsiai.

— Mes padarysime viską, kad ją surastume, ponია Lenard. Pažadu, — patikino ją Kima, atsisukdama į centro savininke.

— Nieko įtartina nepastebėjau, pareigūne, bet mano merginos klausinėja vaikų, gal jie ką matė.

Kima vėl atsisuko į Klerę.

— Gal kas nors sukiojosi prie namų? Ar sulaukėte keistų skambučių? Gal Greisė pasakė ką nors neįprasto?

Klerė papurtė galvą, ir jos akyse susitvenkė ašaros.

— O Greisės tėvas?

Klerė papurtė galvą.

— Esate tikra, kad jis negalėjo?..

— Jis miręs, — išspaudė moteris, sudaužydama paskutinę Kimos viltį.

— Atleiskite. Nenorėjau...

Klerė numojo ranka į jos atsiprašymą.

— Stebėjimo kameros? — paklausė Kima ponios Niuhaus.

Ši linktelėjo ir atsistojo.

— Turiu programėlę telefone, tačiau visa sistema kitame kambaryje.

Kima taip pat atsistojo. Patikrinti sistemai telefono programėlės neužteks.

— Netrukus grįšiu, Klere, — pasakė centro savininkė prieš išeidama iš kabineto.

Kima pastebėjo, kaip pasikeitė Niuhaus elgesys, kai ji pagaliau suvokė, jog prarado svetimą vaiką.

Kima nusekė paskui ją pro virtuvę ir poilsio kambarį prie durų su užrašu „Tik personalui“ koridoriaus gale. Ji brūkštelėjo kortele ir atidarė duris.

— Ar norite, kad?..

— Tiesiog įveskite slaptažodį, — pasakė Kima, tikėdama, si, jog moteris įsiregistruos ir leis jiems įeiti į sistemą.

— Viršutinis stalčius, geltoni lipnūs lapeliai, ir taip, žinau, ką pasakysite, bet aš negaliu jų visų prisiminti.

O, jei policijai tai rūpėtų labiau nei lavonai ar dingę vaikai.

— Ačiū, mes susitvarkysime.

Brajentas atsisėdo ant kėdės arčiausiai klaviatūros ir pe-
lės. Nors jis neišmanė apie kompiuterius tiek kiek Steisė ar Pe-
nas, žinojo, kaip veikia dauguma stebėjimo kamerų sistemų, o
ši atrodė gana nesudėtinga.

Brajentas įvedė slaptažodį nuo geltono lipnaus lapelio.

Ekране atsirado daugybė mažų ekranėlių, iš viso šešiolika.
Apatiniuose kairiuosiuose kampuose buvo pažymėtos vietos.

— Nuo ko pradėdame? — paklausė Brajentas.

— Nustatyk laiką, — pasakė Kima.

Brajentas spustelėjo ant virtuvės ekrano ir nustatė lai-
krodį antrai valandai. Kima pamatė tris suaugusius ir du vy-
resnius vaikus, besitvarkančius virtuvėje. Lygiai penkios po
antros jie visi sustingo ir susižvalgė. Taip, čia savininkė buvo
visiškai teisi.

— Gerai, eime į lauką, — pasakė Kima.

— Su kuria?

Buvo keturios išorinės kameros. Viena virš lauko durų,
viena virš užpakalinių durų, vienas plataus kampo objektyvas,
apimantis beveik visą teritoriją, ir fiksuota kamera ant užpa-
kalinių vartų.

— Duokš platų vaizdą, — tarė ji, besdama į ekraną.

Brajentas nustatė laiką, ir jie spėjo pamatyti, kaip iš pas-
tato pro užpakalines duris pasipila vaikai bei suaugusieji. Visi
kartu patraukia į stoginę prie tolimosios tvoros.

Paskui dvi moteris, nešinas mažais vaikais, paskutinė išė-
jo centro savininkė su kietu aplanku rankoje.

— Štai ji, — pasakė Brajentas, kai į ekraną iš kitos sodo
pusės įžengė Greisė.

Ji atitiko apibūdinimą, kurį jie buvo gavę dar pakeliui į
dienos centrą.

Kima išgirdo jaudulį jo balse.

— Jos plaukai tokios pat spalvos, kokius Laura turėjo būdama jos amžiaus.

Kimos širdį užgulė sunkumas stebint, kaip mergaitė nusivalo dulkes nuo purvinų rankų, tada nusitrina jas į rožines tampres. Jos veidą dengė šviesios garbanos, o ant baltų marškinių buvo galima įžiūrėti vieną iš filmo „Bratz“ veikėjų.

Kima stebėjo ją, kol mergaitė įsiliejo į minią. Ji ėmė kalbėtis su kitais vaikais, elgėsi natūraliai, džiaugėsi kilusiu šurmuliu, nenujautė jokio pavojaus.

Kima norėjo sustabdyti įrašą, išbėgti ir sulaikyti ją nuo to, kas netrukus įvyks. Dalis smegenų stengėsi įtikinti ją, jog veiksmas vyksta realiu laiku, taip nutinka, kai matai prieš akis judantį ir kalbantį savo dėmesio objektą.

Brajentas tylėjo; matyt, galvojo tą patį.

Visi liko vietose, kol ponია Niuhaus tikrino vaikus. Šie kėlė rankas ir atsiliepdavo išgirdę savo vardą.

Po kelių minučių savininkė atidarė užpakalinius vartus dviem gaisrininkams.

Užrakink vartus, mintyse šaukė Kima, kai jauna darbuotoja tiesiog privėrė juos.

Ponia Niuhaus nulydėjo gaisrininkus į pastatą.

Kamera toliau įrašinėjo vaikus ir darbuotojus lauke. Vaikai judėjo, keitėsi vietomis ir kalbėjosi.

Kima nenuleido akių nuo Greisės Lenard, ieškodama ko nors neįprasto. Bet nieko nepastebėjo. Mergaitė ėjo nuo vienos draugės prie kitos, čiauškęjo ir juokėsi būdama tikra, kad suaugusieji išspręs šį incidentą.

Praėjo penkiolika minučių, kol Niuhaus sugrįžo prie būrelio, ir visi pajudėjo pastato link.

Matyt, gaisrininkai leido jiems grįžti, pagalvojo Kima.

Ji dar labiau įsitempė pamačiusi, jog Greisė atsilieka. Mergaitė priėjo prie virtinės pabaigoje einančio suaugusiojo ir pa-

rodė į tą pusę, iš kurios buvo atėjusi, kai įsijungė signalizacija. Centro darbuotoja linktelėjo, ir Greisė dingo iš ekrano. Viena.

Užrakinkit sumautus vartus, norėjo sušukti į kamerą.

— Perjungti kitą?..

— Dar ne, — pasakė Kima. Ji norėjo pažiūrėti iki galo.

Kuri laiką jie stebėjo tuščią ekraną, kol galų gale prie vartų kažkas sujudėjo. Jie kelioms sekundėms prasivėrė ir vėl užsivėrė.

— Dar ne, — pasakė Kima, žinodama, jog Brajentas nori perjungti kitą kamerą.

Dar po trijų minučių ekrane pasirodė centro darbuotoja, kuri paskutinė kalbėjosi su Greise. Buvo akivaizdu, jog ji ieško ir šaukia. Jos judesiai buvo greitesni ir nervingesni, kai atidarė stoginės duris, po to apėjo aplinkui. Tada dingo iš ekrano, veikiausiai nuėjo ten, kur Greisė darbavosi, pagalvojo Kima.

Vėl pasirodžiusi, mergina sustojo it įbesta prie neužrakintų vartų. Ji paskubomis apsižvalgė anapus vartų ir pasileido bėgti atgal į pastatą.

Po minutėlės į ekraną išpuolė trys moterys ir nuskubėjo prie užpakalinių vartų.

— Gerai, įjunk vartų kamerą, — pasakė Kima.

Ji norėjo sutikrinti laiką ir kartu įvertinti pirminę centro darbuotojų reakciją. Šiame etape negalima atmesti ir centro darbuotojų kaltės, nors kol kas nepamatė nieko, kas tą patvirtintų.

Kelios minutės — Greisė Lenard tikrąja žodžio prasme buvo likusi viena vos kelias minutes.

Brajentas atsuko vartų kameros įrašą į tą vietą, kur Niuhaus grįžta pranešti, jog visi saugūs. Žinoma, ekspertai vėliau ištirs kiekvieną momentą, bet šiuo metu jiems reikėjo laiko ir įvykių sekos.

— Prakeikimas, — pasakė Kima.

Iškart tapo aišku, jog jie nepamatys nieko kitapus vartų.

Praslinko keletas minučių, kol jie vėl pamatė Greisę. Ji prisiartino prie vartų ir sustojo. Atrodė, žiūri į kažką ant žemės. Tada pakėlė galvą. Sekundėlę padvejojusi, žengė pro vartus ir dingo jiems iš akių.

Kitapus nieko nesimatė. Jokio žmogaus. Bet kažkaip tas žmogus tai žinojo.

— Jėzau, — atsiduso Brajentas.

Jie abu suvokė, jog galbūt mato paskutiniąsias akimirkas, kai Greisė buvo dar gyva.

— Eime, — ištarė Kima atsistumdama su kėde.

Šis judesys prasklaidė virš jų besitvenkiantį nevilties debesį.

— Nueik ir pasakyk poniai Niuhaus, kad mes ruošiamės apsižvalgyti aplinkui, — paliepė ji pasukdama į pastato galą.

Ji praėjo pro vaikų ir suaugusių grupes. Šiuo metu nėra prasmės juos apklausti. Akivaizdu, jog Greisė buvo viena.

Kima išžengė pro dvivėres duris į erdvę, kuri iš tiesų buvo didesnė, nei atrodė ekrane.

Ji tučiuojau pamatė tą akląją tašką, iškilią lysvę tolimajame dešiniajame kampe, kur Greisė dirbo.

Nuėjo ten ir apžiūrinėjo paliktus mažus sodo įrankius, kai prie jos prisijungė Brajentas.

— Ką tik atvyko Klerės giminaitė, kuri parveš ją namo. Pažadėjau jai, kad mes netrukus pasikalbėsime.

Kima linktelėjo. Pareigūnas ryšiams su visuomene jau bus paskirtas ir kelias tiesiai pas Klerę Lenard.

— Gerai, — tarė Kima, nususukdama nuo lysvės, tačiau likdama ten, kur, sprendžiant iš paliktų įrankių, dirbo Greisė.

— Eik už vartų, — paliepė ji savo kolegai.

Brajentas nuėjo ir vos per plyšį pravėrė vartus, kaip jie buvo matę ekrane.

Kima nuleido akis į lysvę. Akies krašteliu Greisė būtų pastebėjusi bet kokį judesį už vartų.

Ji išėjo pro vartus, kur jau žvalgėsi Brajentas.

Tuščia, atvira erdvė, kur kadaise stovėjo tvirtinimo detalių sandėlis. Čia buvo galima pakliūti iš pagrindinio kelio, ir aplinkui nesimatė jokių stebėjimo kamerų.

— Jis galėjo pasistatyti automobilį visai šalia vartų, — pasakė Kima.

Ir pastverti mergaitę per kelias sekundes.

— Po galais, Brajentai, nuo ko mums... Pala, kas čia? — paklausė ji, kai kažkas sublizgėjo saulėje ant žemės.

Jie abu pasilenkė pažiūrėti atidžiau.

— Sidabrinė grandinė. Tikriausiai nuslydo nuo Greisės riešo per grumtynes.

Kima ištiesė atverstą delną. Tarytum gerai ištreniruotas chirurgo padėjėjas, Brajentas įdėjo jai į delną rašiklį. Ji ištiesino grandinė, kad jie matytų ją visą. Po grandinėle gulėjo sidabrinė širdelė. Ant jos buvo išgraviruoti inicialai MD.

— Šūdas. Čia ne Greisės grandinė, — tarė ji, kai Brajentas išsitraukė iš kišenės įkalčių maišelį. — Manau, ji priklausė Melodei Džons. Įkaltis, apie kurį prieš dvidešimt penkerius metus nebuvo viešai skelbiama.

— Bet kodėl ji?..

— Tai žinutė, Brajentai. Mums. Jis nori pasakyti, jog abu pagrobimai susiję.

Jai nereikėjo jam priminti, kad Melodė Džons taip niekada ir negrižo namo.

5

— Jis neatrodo pavojingas, — pasakė Steisė, žvilgteldama į ekraną. — Netgi gana patrauklus. Šiek tiek primena tą aktorį, Naidželą Heiversą*.

* Nigel Havers — anglų aktorius ir laidų vedėjas. (Čia ir toliau — vert. past.)

Jos kolega rimtai atsižvelgė į viršininkės nurodymus ir stebėjo jį it vanagas.

— Tą patį sakė ir apie Tedą Bandį, — neatsisukdamas tarė Penas.

Steisė prasižiojo, norėdama šmaikščiai atsikirsti, bet suvokė, jog jis teisus. Serijinis žudikas prisipažino nužudęs trisdešimt moterų, nors dauguma tyrėjų manė, jog tikrasis skaičius gerokai didesnis. Savo gražia išvaizda ir maloniu elgesiu jam pavykdavo sužavėti tiek moteris, tiek vyrus.

— Bet vis tiek nesuprantu, — tarė Penas. — Jis visiškai neatrodo nei sutrikęs, nei susirūpinęs. Kartą ar du persimetė koją ant kojos, kartą žvilgtelėjo į laikrodį ir kartą pažiūrėjo į savo mobilųjį.

— Ar neturėjome paimti iš jo telefoną? — paklausė Steisė.

— Kokiu pagrindu? Jis atėjo savo noru, padeda mums tyrime. Jei būtų pasakęs bosei ką nors tokio, kas leistų jį įtarti padarius nusikaltimą, jau sėdėtų kameroje.

— Jis mėgsta arbatą, — pastebėjo Steisė, kai į kambarį įėjo Džekas, nešinas antru plastikiniu puodeliu arbatos iš aparato.

— Taip, sprendžiant iš turimos informacijos ir to, ką yra pasakęs per savo interviu, jis blaivininkas, — atsiliepė ji, grįždama prie savo užrašų.

— Interviu?

Penas sekundėlę nosisuko nuo ekrano ir pažiūrėjo į ją.

— O, taip, mes turime reikalą su tikru gyvu milijonieriumi.

— Gal juokauji?

— Ne. 1989 metais, būdamas dvidešimt dvejų, Stivenas Hartas baigė Kilio universitetą. Per kitus dvejus metus jis išvystė teoriją, jog kiekvienuose namuose turi būti po asmeninį kompiuterį, ir išrado mikroprocesorių, kurio buvo parduota milijonai vienetų. Jis turėjo pakankamai nuovokumo parduoti

kompaniją, kol stambesni verslo magnatai dar nesuprato, kaip greitai tuos procesorius reikės atnaujinti. Taip uždirbo savo pirmąjį milijoną. Tada sukūrė programinę įrangą, talpinančią tūkstančius bitų informacijos, ir ją rasti galėjai vieno mygtuko spustelėjimu. Dabar mes vadiname tai duomenų baze. Šią įrangą jis iš tiesų pardavė vienam iš stambių verslo šulų. Paskui pradėjo kurti mažesnes programines įrangas.

— Programėles?

Steisė linktelėjo.

— Panašu, jo išradimai visada lenkdavo laiką.

— Vadinas, jam nekiltų problemų prieiti prie dienos centro priešgaisrinės signalizacijos ir ją suaktyvinti?

— Šiam vyrukui tai vaikų žaidimas. Jis strategiškai tobulino, kūrė ir pardavinėjo programas, visada jautė, ko reikia rinkai.

— Nori pasakyti, visada žinojo, kada įeiti ir kada pasitraukti?

— O taip, tarsi turėtų šeštąjį pojūtį.

— Ir kiek dabar vertas jo turtas? — paklausė Penas.

— Jis padvigubino savo milijonus, tačiau, regis, kiek uždirba, tiek išdalina.

— Pala, — tarė Penas, šiek tiek pakreipdamas ekraną, kad galėtų matyti Steisę ir kartu stebėti jų lankytoją. — Nori pasakyti, šis vyrukas yra nepadoriai turtingas ir dar filantropas?

— Būtent. Jei reikia pinigų kilniam tikslui, gali būti tikras, kad jis paaukos arba dalyvaus lėšų rinkimo komitete. Jis supirko didžiulius žaliosios juostos plotus, bet nieko su jais nedarė, tiesiog norėjo, kad niekas nieko juose nestatytų. Jis nemokamai konsultuoja labdaros organizacijas, remiančias laukinės gamtos išsaugojimą, ir gerokai prisideda prie vietinių gražių vietų išsaugojimo bei gerinimo.

— O kodėl aš niekada apie jį negirdėjau?

— Nes jis nesigiria ir nesipuikuoja. Savo interviu dažniau kalba, kaip uždirbo pinigų, o ne ką su jais daro.

— Taip, imu suprasti tą Bandžio paradoksą. Šis vyrukas nepanašus į tokį, kuris grobtų ir žudytų mažas mergaites.

— Ką aš ir noriu pasakyti, — tarė Steisė. — Bet kodėl tada jis atėjo ir tvirtina žinąs apie Melodę Džons, kuri dingo prieš dvidešimt penkerius metus, ir kaip tik tą dieną, kai dingsta dar viena mergaitė?

— Gal jis aiškiaregys ir nori mums padėti.

— Penai, gal tu apsirūkęs?

— Juokauju, Steise, nors tai vienintelė logiška išvada. Jei jis anuomet pagrobė Melodę, kodėl atėjo dabar? Kas jam iš to? O jei nepagrobė, kodėl apskritai atėjo? — Penas pasikasė galvą. — Gal jis dirba su esamais ar buvusiais kaliniais?

Steisė papurtė galvą. Jai taip pat buvo šovusi mintis, jog galbūt jis pažinojo tikrąjį Melodės Džons žudiką ir turi informacijos. Tačiau jei tai tiesa, kodėl nepasidalinus šia informacija ir neišėjus? Kodėl tvirtina žinąs apie Greisės Lenard dingimą?

— Nematau logikos, — tarė Penas, garsiai išsakydamas jos mintis ir nusigręždamas atgal į ekraną.

Ją apėmė nuojauta, jog per kitas kelias dienas jie sakys tai ne kartą.

6

— Po galais, Stoun, nepasakei man, kad vyras apklausų kambaryje yra *tas* Stivenas Hartas, — purtydamas galvą tarė Vudis.

Jos viršininkas, vyriausiasis detektyvas inspektorius Vudvardas, paprastai nepurtydavo galvos. Jo išraiška ir el-

gesys neišduodavo beveik jokių emocijų, ypač paprastam stebėtojui. Kimos laimei, ji nervino jį jau daugybę metų, todėl puikiai pažinojo jo kūno kalbą.

— Pone, aš nežinojau, kad jis kuo nors *ypatingas*, kol prieš dešimt minučių man paskambino Steisė. — Kima susiraukė. — Bet vis tiek nebūčiau dariusi nieko kitaip, net jei būčiau žinojusi. Man nelabai rūpi, ką jis išrado, kiek pinigų turi ar kaip juos leidžia. Jei jis turi informacijos apie mūsų dingusiąją, su juo bus elgiamasi atitinkamai.

— Aš ir nesiūliau, kad elgtumėsi kitaip, — atkirto Vudis. — Bet verta žinoti, su kuo kalbiesi.

— Sutinku, taigi ar leidžiate pateikti jam kaltinimus?

— Dėl ko?

— Dar nenusprendžiau, bet man nepatinka, kad jis gali bet kada išeiti.

Kima grįždama iš dienos centro tik apie tai ir galvojo. Ji paliko inspektorių Plantą vadovauti operacijai ir buvo beveik įsitikinusi, jog grįžusi Stiveno Harto neberas.

— Ar jis jau dėl ko nors prisipažino?

Ji papurtė galvą.

— Ar leido suprasti, jog yra kažkaip susijęs?

Ji vėl papurtė galvą.

— Tada žinai, ką turi daryti.

— Paimti iš jo telefoną ir apieškoti namą? — viltingai paklausė ji.

Vudis kilstelėjo antakį.

— Sėkmės ieškant teisėjo, kuris pasirašytų tokį orderį.

— O jei jis tik švaisto mano laiką? — neatlyžo ji. — Greisė Lenard dingusi, o aš jaučiuosi lyg gaudyčiau vėją laukuose.

— Tai gali būti tiesa, Stoun, todėl turi nueiti ir išsiaiškinti, ar jis susijęs, arba ištraukti iš jo ką nors konkrečiau.

— O jei ir toliau išsisukinės?

— O, esu tikras, tu gali jį prispausti, — tarė Vudis, atremdamas jos žvilgsnį. — Tau nėra nieko smagiau, kaip išjudinti nepajudinamą objektą.

Ji apsisuko ir išėjo iš kabineto, Greisės Lenard labai tikėdamasi, kad viršininkas teisus.

7

Buvo šiek tiek po šeštos, kai Kima vėl įžengė į apklausų kambarį. Ji tikėjosi, kad trys tušti arbatos puodeliai bus atpalaidavę Stiveno Harto liežuvį.

Jei Greisę pagrobė jis ir jei ji tinkamai sužais turimomis kortomis, gali būti, kad vaikas grįš namo dar iki vakarienės.

— Gerai, pone Hartai, ar norėtumėt man ką nors pasakyti? — pasiteiravo atsisėdama.

Apklausa neoficiali, todėl kito pareigūno dalyvavimas nebūtinas. Jos liudininkė — kamera kambario kampe, ir jei jis tik švaisto policijos laiką, geriau tegul švaisto tik jos.

— Vadinkite mane Stivenu, inspektore, bet to paties galėčiau paklausti ir jūsų.

— Kur Greisė Lenard?

Jis truktelėjo pečiais tarsi nė nenutuoktų, apie ką ji kalba.

— Maniau, kalbėsime apie Melodę Džons.

— Ar jūs palikote centre Melodės apyrankę?

— Kokią apyrankę? Ar Melodė Džons turėjo apyrankę?

Spauda nieko nerašė apie jokių dingusių papuošalus.

— Pone Hartai...

— Stivenai...

— Pone Hartai...

— Prašau vadinti mane Stivenu, — tarė atsistumdamas kėdę.

— Gerai, Stivenai, — iškošė Kima pro sukąstus dantis. — Kartoju klausimą: ar jūs pagrobėte Greisę Lenard ir kiek anksčiau šiandien palikote įvykio vietoje Melodės Džons sidabrinę apyrankę?

— Pagrobta dar viena mergaitė? — nustebo jis.

— Jūs juk jau žinojote.

— Iš kur galėjau žinoti?

— Anksčiau man sakėte, kad turėsiu svarbesnių reikalų.

— Jūs detektyvė inspektorė — manyčiau, dažniausiai esate labai užsiėmusi.

Staiga Kima pasijuto it mėsos gabalas, dorojamas liūto. Ir tai jai nepatiko.

— Pone Hartai... Stivenai, jau imate mane varginti. Nežinau, kokį žaidimą bandote žaisti, bet...

— Ar kalbėjotės su Melodės šeima? — paklausė jis pakreipdamas galvą.

— Kodėl turėčiau kalbėtis?

— Turėtumėte iš naujo jais pasidomėti. Pasikalbėti, suprasti, koks buvo jos gyvenimas. Manau, nustebtumėte.

— Norite pasakyti, Melodės šeima susijusi su jos dingimu?

— Sakau, jog turėtumėte nulupti vieną kitą lukštą sluoksnių nuo šio svogūno, kad suprastumėte.

— Kaip tai susiję su Greise Lenard?

Kima turėjo galvoti apie dabar dingusią mergaitę.

— Dauguma dingusių vaikų anksčiau ar vėliau atsiranda, sveiki ir gyvi, ar ne?

— Norite pasakyti...

— Tiesiog konstatuoju statistikos faktą.

— Paklauskite, pone Hartai, aš nesileisiu vedžiojama už nosies. Jei turite Greisę Lenard, aš ją surasiu ir...